

ÖYKÜ MAKİNESİ-10

PEŞPEMBE BİR ORMAN

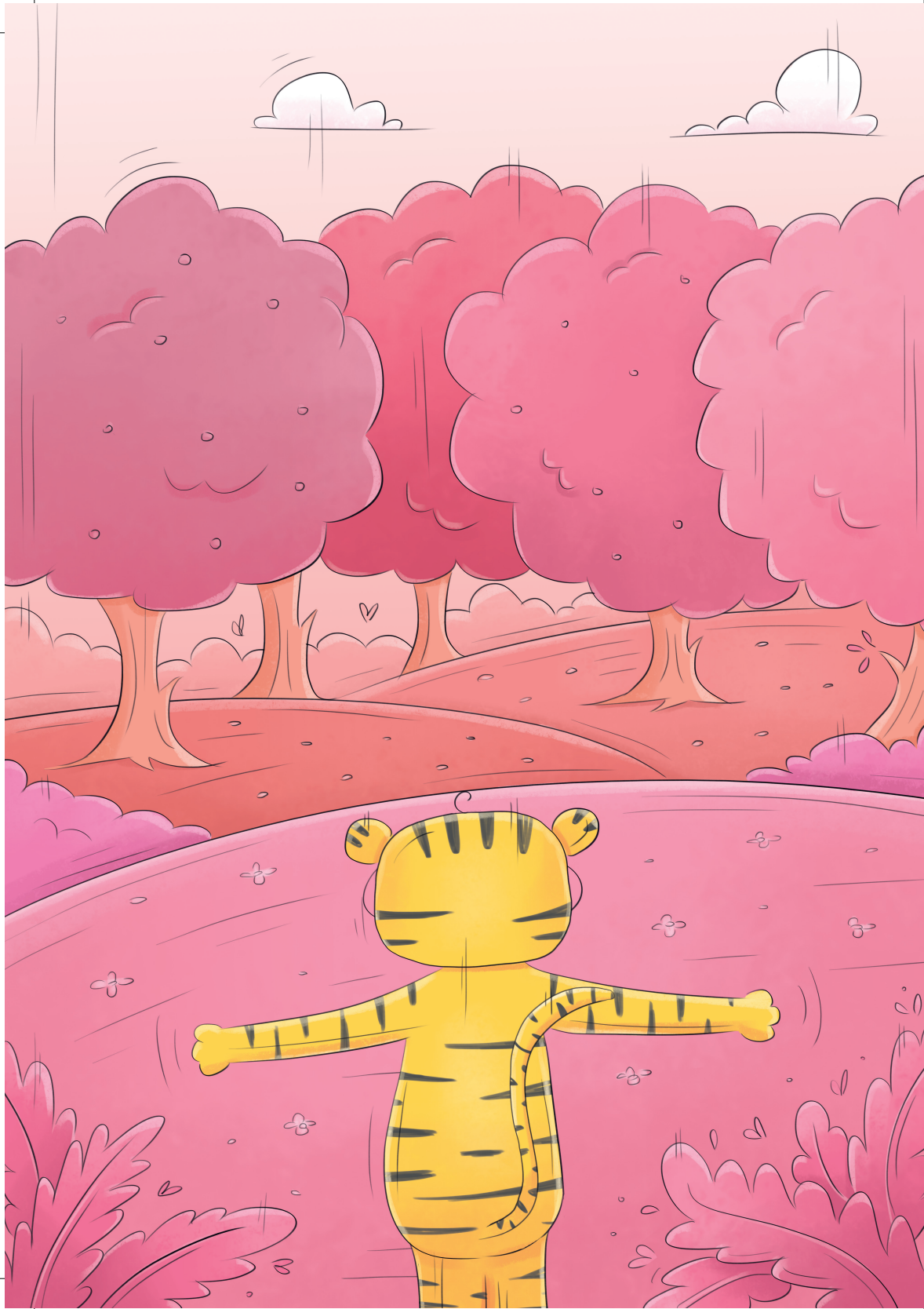

NEHİR AYDIN
GÖKDUMAN

TİMAS
ÇOCUK

Kaplan Nipo, o gün ormanda dolaşırken pembe bir gözlük buldu. Gözlüğü şöyle bir evirip çevirip gözüne taktı. O da ne! Baktığı her yer pespembe görünüyordu. Ağaçlar, çiçekler, böcekler, hayvanlar, gökyüzü... Her yer ama her yer, bir anda pembeye boyanmıştı. Nipo gözlüğü bir takıp bir çıkardı, bir takıp bir çıkardı. Tam takıp yine çıkarıyordu ki birden bundan vazgeçti. Çünkü gördüğü bu pespembe ormana bayılmıştı.

- BURASI BENİM ORMANIM, DEDİ SEVİNÇLE.
PEMBE ORMANIM, BENİM ORMANIM... BENİM
ORMANIM, PEMBE ORMANIM... NEDEN BURAYI
SATIN ALMIYORUM?

Böyle sayıklayıp durdu. Bu pahalı bir hayaldi ama olsun. Bir ormanı almak, asla ucuza gelmezdi. Zaten ucuzu da hayalden sayılmazdı ki. He- men gerçekleşir ve yeterince mutlu etmezlerdi kaplan- ları. Nipo'nun hayali ise ancak çok parası olan birinin başara- cağı türdendi.

Çünkü almak istediği orman kocamandı ve içinde sayısız havyan yaşıyordu. Nipo'nun tek kuruşu yoktu. Ama pembe gözlük takan kaplanları, hayalleri bir türlü rahat bırakmaz... "Şöyle yapmalısın Nipo, böyle yapmalısın Nipo... Hadi hadi kıpırda biraz." diye tırmalayıp dururlardı aklını.

Hayaller, bulutlar kadar yumuşaktır. Bir zaman sonra Nipo da, kendini pespembe yumuşacık bir bulutun içinde buluverdi.

Artık ormanı iyice sahiplenmişti.